

"Ser mare és la

Chrissie Hynde va formar The Pretenders a Londres a final dels setanta, coincidint amb l'inici de la new wave, de la qual formaren part. Quinze anys després, la darrera gran dama del rock ha actuat a Palma, València i Barcelona per presentar el seu últim treball, 'Last of the independents'.

Qua n arribe al València Palace em trobe Chrissie Hynde asseguda a terra, a la porta de l'hotel, amb les maletes al costat i el *Fields of*

roll. De fet, no faig servir monitors enfront meu, sinó als costats de l'escenari". Com era previsible, gruny un poc. De figura sempre menuda, als quaranta-tres anys conserva un magnetisme poderós als ulls i uns gests felins i arrogants que la fan encara irresistible.

—*Pretenders han p a s s a t*

molt de temps sense realitzar gires. Per què ara, amb Last of the independents?

—Potser la raó és que tinc dues filles. He estat a casa durant vuit anys perquè tingueren una educació, anaren a escola i totes aquestes coses. No és que preferira paraitzar la marxa del grup per fer-ho, sinó que sóc mare, i aquesta és la meua primera prioritat. No és qüestió d'elegir.

—*Ha influït també el fet que per fi hages trobat una banda adequada?*

—Sí, tinc una bona banda per fer gires. Per mi, un grup ho és tot, jo no existiria sense. Les meues filles tenen ara deu i dotze anys, ja puc parlar-los d'açò i dir-los que seré fora dues setmanes perquè elles ho entenen. Quan eren molt petites me les emportava de gira. Jo no dorm bé als autobusos, pero elles sí, mentre viatjàvem tota la nit cap a la següent ciutat. Jo havia d'arribar a cada lloc i fer la prova de so, preparar-los el sopar, naturalment vegetarià, tornar a l'hotel, ficar-les al llit, i actuar. Quan començaren a anar a escola... Mira, els nens han de fer una vida normal, tenir els seus amics, fer vida social. Aquesta és la raó perquè no m'he fo-

London de Martin Amis entre les mans. Espera llegint que arribe el cotxe que la portarà a l'aeroport per continuar la gira. Ens saludem i passem al *h a l l* mentre es queix a , com ja féu la vespra, del volum que hi havia a la sala durant el concert. "Tinc les orelles sensibles, no m'agrada el so-

neua primera prioritat"

tografiat mai en públic amb elles. De fet, fins el concert acústic que vam gravar fa un parell de setmanes per al nou disc, no havien assistit mai a un dels meus espectacles.

—Mai no t'havien vist tocar abans?

—No. Ja et dic que sóc mare, i per descomptat els meus fills són la meua primera prioritat. Aquest treball i tot allò que l'envolta no és res en comparació amb les meues filles. Sóc bastant estricta amb elles. A Amèrica, quan vam fer la gira i vaig veure que la gent portava els seus fills als concerts em vaig sentir horroritzada, perquè el volum és massa alt. I hi veies la gent alçant els xiquets per damunt dels seus caps. No crec que el nostre espectacle siga per xiquets, a vegades utilitze un llenguatge que per descomptat no té res a veure amb el que faig servir per parlar amb les meues filles.

—Com és el nou disc?

—Es tracta d'un directe acústic, però no és un *unplugged* dels de l'MTV. Ens abellia fer-lo: el grup (baix, bateria, guitarra i jo) més un quartet de corda: dos violins, viola i violoncel. No inclou material nou.

—Es sorprenent que un grup que comença essent tan enèrgic com els *Pretenders* faci un disc acústic.

—Cada vegada m'agrada més la música tranquil·la, i adore el so dels violins. Crec que el disc acústic era necessari pel grup, com també la gira que vam fer pels Estats Units en locals de cabuda mitjana, on tocàvem quasi cada dia. No volem ser una banda gran, enorme, sinó posar-nos reptes constantment i traure'ls endavant. No m'interessa poder tocar en grans estadis i no en clubs. Potser no t'ho creuràs, però sempre he perdut diners en les gires.

—De veritat?

—Sempre. En aquest *tour* a Espanya probablement no en perdré, però és normal, perquè com que tinc les xiquetes no puc fer gires de quatre mesos seguits com abans. I per organitzar una gira és necessari moure molta gent.

—En fareu un altra per presentar l'àlbum acústic?

—Sí, amb el quartet de corda. Estic molt excitada amb la banda actual, m'encanta. Tocar amb Martin (*Chambers, bateria*) es meravellós, i ara toca millor que mai. És un gran amic i sempre el vaig estimar. Adam (*Seymour, guitarra*) és

fantàstic també; amb ell he sentit coses que no recuperava des de Jim (*Honeyman-Scott, mort al 1982*). I Andy (*Hobson*) és una gran persona i molt divertit, a banda d'un gran baixista. Quant al teclista, no l'he considerat mai un membre real de la banda, a cap d'ells. Al principi tocaven el teclat Jim o el productor Chris Thomas, i durant molt de temps no en portàrem en directe. En el disc acústic, el toca Damon Albarn, de Blur.

—Hi ha més convidats al disc?

—No, ell solament, i només toca en *I go to sleep*. Va ser divertit. El productor és Stephen Street, que també ha treballat amb Blur i havia fet algunes cançons de *Last of the independents*. Quan ens plantejàrem cridar un teclista, ell va suggerir Damon.

—Tu vas viure el punk de molt a prop. Penses que és possible un moviment juvenil semblant en l'actualitat?

—Es clar. Crec que quant a actitud, el *grunge* americà estava molt a prop. El que passa és que el moviment s'ha convertit en una mena de punk versió grans magatzems. En realitat no hi ha estil o roba bona i de qualitat, només una mena d'actitud anàrquica. Però hi ha escenes emergents molt diferents, especialment a la cultura juvenil, que sempre tracta de trencar amb l'etapa anterior.

—Sempre has estat una dona combativa en un món eminentment masculí com el del rock. Què penses de moviments com el de les *riot grrrls*?

—Les *riot grrrls* no existeixen. Va ser una invenció del *New Musical Express*. Recorde que un periodista m'ho va dir: si no passa res, nosaltres ho inventarem. El *NME* s'ha convertit en un periòdic a l'estil anglès, un diari sensacionalista. Abans a Anglaterra hi havia el *NME*, el *Melody Maker*, *Sounds* i d'altres que no recorde. Però en els últims anys han aparegut moltes revistes: *Q*, *Select*, *Vox*, i els diaris musicals han deixat de ser seriosos. Qualsevol cosa pot ocupar-ne la coberta. Tenen mentalitat sensacionalista. Llegir el *NME* és com llegir *The Sun*. Si Kurt Cobain té una sobredosi de drogues, ells ho posaran en la portada. Ells fabricaren la idea de les *riot grrrls*. Sempre estan fantasejant. Qui són les *riot grrrls*? Què signifiquen?

—I supose, per tant, que opines el

mateix de la new wave of the new wave.

—És exactament el mateix. La premsa va inventar-ho per veure què passava després.

—Tu mateix vas escriure una temporada al *NME*, quan arribares a Londres a final dels setanta. Eren les coses diferents aleshores?

—Els periodistes van canviant, i amb ells l'estil de les revistes. La premsa musical només pot reflectir allò que passa al seu voltant. I en el cas del *NME* ells tracten de fer que passe alguna cosa. M'agradava la premsa musical perquè em semblava divertida. Jo no llegesc els diaris ni veig les notícies. Si alguna cosa és important l'escollaré al carrer. Però la premsa musical m'agradava, encara que ara és tremendament enutjosa perquè té una mentalitat massa conservadora. Mai ningú no diu res que pugui crear controvèrsia. A Amèrica la mentalitat també és molt conservadora. Al principi dels noranta l'únic interès que tenien era si et llevaves els pantalons a l'escenari. És una mena de barreja de pornografia i autotromoció. Em sembla fotudament avorrit.

—Com va ser que participares al disc de Naomi Campbell?

—Ens coneixíem perquè las dues formem part de PETA (People for the Ethical Treatment of Animals, "Gent a favor del tractament ètic als animals"). Una vegada vam coincidir a l'estrena d'una pel·lícula o alguna cosa semblant, no ho recorde bé. Ella és molt agradable, i quan ens vam veure comentàrem allò que és típic: Com et va? Molt bé, i tu? Estic gravant un disc. Jo li vaig dir: Ah, si necessites qualsevol cosa em crides. I, és clar, ho va fer. Fins i tot ha posat el meu nom al disc. Tot això ho faig per diversió.

—Igual que gravar al Duets II de Frank Sinatra? Coincidires amb ell a l'estudi?

—No vaig gravar amb ell. Ell va fer les seues preses i després jo les meues. Sempre ho fa així. Però quan et criden per una cosa d'aquestes acceptes de totes maneres, sense pensar-t'ho.

—Et va demanar el mateix Sinatra que participares en el disc?

—No, no em va cridar ell personalment. Probablement va ser la màfia (*Rialles*).

Eduard Guillot